

nærværende Kongeløys Arvesølge, saa stod der ogsaa en loyrlig berettiget Arving i Danmark, og da vilde Kongen efter Londonertractatens 2den Artikel være foranlediget til at træffe et Valg imellem dem, som han ansaae for at være Riget bedst tjenlig, da var det en Sag, som den da regjerende Konge vel ogsaa vilde overlægge med den Rigsdag, som da maatte stude, og, naar det saaledes kom til Afgjorelse, saa mener jeg, at Alt saaledes var godt stillet haade for det nærværende Dieblif, som det ikke vilde gjøre nogen Fortrædelighed, som ogsaa for Fremtiden: hvorimod vi, dersom vi for Dieblifket gaae hen og ophæve al Arveret til den danske Throne efter Kongeloven, saasnart Mandstammen efter Frederik den Tredie uddør, aabenbart komme til at gjøre Noget, som ikke engang staaer i Samklang med Londonertractaten, og aldeles ikke lader sig forene med de høitidelige Acter, som ere gaaede forud ved de Renunciations- Acceptations- og Forsikringsbreve, som ere givne af de høie Personer, der have offret deres Ret for at kunne tjene det danske Folk, for ikke at lægge den mindste Hindring veien for Folkets haade nærværende og fremtidige Fred og Lykke. Det er dog aabenbart, at dersom Mandstammen efter Prinds Christian af Glücksborg engang skulde uddøe, og der ikke var nogen qvindelig Slægtning efter ham, saa vilde Prinds Frederik af Hessen, hans Søster Maria og deres Linier være nærmest berettigede til at kunne stille en loyrlig Arving til Dannemarks Throne, og i de Afkald de have givet, have de udtrykkelig givet Afkald just til Gavn for deres Søster, Prindsesse Luise, men aabenbart ikke til Gavn for Holsteen-Gottorperne, og dersom den Tid engang kommer, staaer det ogsaa deres Efterkommere frit for at kunne sige, at dette Afkald er aldrig givet, den Ret er aldrig indrømmet. Nu er det aldeles klart og aabenbart, at just disse Afkald, Alt hvad der saaledes er skeet fra Kongehusets Side, er ogsaa blevet anerkjendt ved Afslutningen af Londonertractaten; det er udtrykkelig nævnt i den 1ste Artikel, at Hans Majestæt Kongen af Danmark har ved et saadant Huusarrangement faaet saadanne Afkald, at Riget paa den Maade kan overføres til Prinds Christian af Glücksborg.

Jeg kan derfor paa ingen Maade opgive min Overbevisning om, at, naar vi kunne forene os om dette Punkt og med Tillid overlade til Hs. Majestæts Regjering at gjen-nemføre det saaledes, at der ikke stødes an mod Danmarks Riges Grundlov, saa kunde denne Sag i en meget kort Tid og paa en meget nem og sikker Maade afgjøres, og at alle andre Forhandlinger, som vi maatte komme ind paa, utvivlsomt vilde medføre haade Indsigelser for Dieblifket og maastee Forviklinger for Fremtiden, som Ingen er istand til at kunne forudsæe, end mindre i sin Tid at kunne a-værge. Det er i ethvert Fald min bestemte Erklæring, at, naar jeg tilbyder Hs. Majestæts Regjering at modtage Londonertractaten og gjen-nemføre den, saa seier jeg til, uden alt Forbehold fra min Side, uden det, at Danmarks Grundlov ikke maa fræntes.

Premierministeren: Saaavel den ærede Forslagsstiller som den ærede Taler, der havde Ordet før ham, have lagt Vægt paa de Actstykker, som ere blevne meddeelte Rigsdagen, som om der derved var opgaaet et Lys for dem. Jeg maa tilstaae, at det glæder mig, at min høitagtede Collega har været istand til at fremlægge Actstykker, som selv for den største Tvivler maae godtgjøre det aldeles Ubesoiede i den Mistanke, man forhen har yttret imod Regjeringens Færd i denne Sag, som maae overbevise Enhver om, at det aldeles ikke er det danske Ministerium, som har fremkaldt den Paastand om Londonertractatens Fortolkning, hvori alle Magter ere enige, men at det er en Fortolkning, som disse op-rindelig have havt, og jeg lægger til, at Enhver, som har kunnet trænge ind i Forholdene, har fra første Dieblif af maattet være overbevist om, at de ikke kunde have nogen anden Mening; men disse Actstykker bevise ogsaa, at min høitærede Collega har med største Over søgt at godtgjøre, at den Modsætning som er fremkommen ved det nye Arvesølge-Budskab, aldeles ikke hidrører fra uærdige Motiver, men at det er en patriotisk Følelse, en Hengivenhed for Fædrelandet og Kongehuset, som i Forbindelse med en, vistnok for de fleste Fremmede usforstaaelig, Misforstaaelse har bragt det til en Modsætning, hvortil der ellers ikke